

Arrest

nr. 296 293 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 12 juli 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 april 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2018 beslist verweerder ten aanzien van verzoekers tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies). Verweerder neemt diezelfde dag tevens beslissingen waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

1.2. Met het oog op hun verwijdering worden verzoekers en hun kind ondergebracht in een FITT-woning in Zulte. Een week later ontsnappen zij uit de FITT-woning, met als gevolg dat hun verwijdering niet kan worden gerealiseerd.

1.3. Op 19 oktober 2018 dienen verzoekers een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger de Unie, dit in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van een burger van de Unie, met name de neef van verzoeker, L.N., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 17 april 2019 worden deze aanvraag geweigerd.

1.4. Op 27 mei 2019 dienen verzoekers een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van de Nederlandse neef, L.N. Op 18 november 2019 wordt ook deze tweede aanvraag geweigerd. Deze weigeringsbeslissingen gaan gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 16 juni 2020 dienen verzoekers een derde aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van de Nederlandse neef, L.N. Inzake deze derde aanvraag worden op 23 november 2020 beslissingen genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 7 december 2020 dienen verzoekers een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van de Nederlandse neef, L.N. Deze vierde aanvraag wordt op 28 mei 2021 geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 15 januari 2021 dienen verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.8. Op 31 mei 2021 neemt verweerder ten aanzien van verzoekers beslissingen waarbij een inreis-verbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlagen 13sexies). De beroepen die tegen deze beslissingen worden ingediend, worden verworpen bij arresten 261 712 en 261 713 van 6 oktober 2021.

1.9. Op 23 juli 2021 verklaart verweerder de in punt 1.7. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

1.10. Verzoekers dienen op 23 februari 2022 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van Vreemdelingenwet.

1.11. Op 17 april 2023 verklaart verweerder deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...]”

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden in België op 04.10.2016 een eerste maal een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in. Op 24.10.2017 werd dit verzoek ‘niet-ontvankelijk’ verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze verwierp het beroep op 01.03.2018. Op 19.03.2018 dienden betrokkenen een tweede VIB in. Ook deze aanvraag werd ‘niet-ontvankelijk’ verklaard door het CGVS en dit op 13.04.2018. Betrokkenen dienden tegen deze beslissing geen beroep in bij de RVV, waardoor de tweede asielprocedure met de beslissing van het CGVS werd afgesloten. De duur van de asielprocedures – namelijk iets minder dan één jaar en vijf maanden voor de eerste asielprocedure en iets minder dan één maand voor de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen dienden ook vijf keer een aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, in functie van de Nederlandse neef van Dhr. [T.], zijnde [N.L.] (OV [...]). De eerste vier aanvragen ingediend op 19.10.2018, 27.05.2019, 16.06.2020 en 07.12.2020, werden geweigerd op 17.04.2019, 18.11.2019, 23.11.2020 en op 28.05.2020. Op 14.06.2021 werd eveneens een inreisverbod van 3 jaar aan betrokkenen betekend omdat werd vastgesteld dat betrokkenen de procedure van art 47/1 van de wet van 15.12.1980 misbruikten louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Op 17.06.2021 diende Mevr. [S.] een vijfde aanvraag gezinshereniging met Dhr. [N.] op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 29.06.2021 afgesloten met een weigering tot inoverweging-name. Op 06.10.2021 werden de verzoeken tot nietigverklaring die betrokkenen indienden tegen hun inreisverbod, verworpen

door de Raad voor Vreemdelingenzaken. Betrokkenen dienden verder op 15.01.2021 een aanvraag machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd op 23.07.2021 onontvankelijk verklaard, beslissing die op 28.07.2021 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene beweren in hun aanvraag dat het centrum van hun belangen als gezin zich in België bevindt aangezien hun kinderen in België geboren zijn en hun oudste kind in België naar school gaat. Zij verwijzen in dit verband naar art. 8 EVRM. Dit artikel is hier echter niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Wat betreft hun sociale relaties en de aanwezigheid in België van de Nederlandse neef van Dhr. [T.], zijnde [N. L.] (OV [...]); de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent voor betrokkenen geen breuk met het sociaal netwerk, noch met Dhr. [N.], maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien worden er geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en Dhr. [N.], noch worden er buiten de steunbetuigingen/getuigenissen, bewijzen voorgelegd dat hun sociaal netwerk zodanig hecht is of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming.

Voor wat betreft het feit dat de kinderen van betrokkenen in België geboren zijn; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het loutere feit dat deze kinderen in België geboren zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Het feit dat het oudste kind van betrokkenen in België naar school gaat (derde jaar kleuteronderwijs), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het jongste kind van betrokkenen is niet leer- en/of schoolplichtig in België.

Betrokkene stellen dat het niet aangewezen is om [A.] uit zijn vertrouwde omgeving te halen en te laten vertrekken naar Georgië, een land waar hij nog nooit is geweest. We merken echter op dat beide kinderen van betrokkenen nog zeer jong zijn, namelijk 6 en 2 jaar oud. Op die leeftijd zijn de ouders de belangrijkste zorgfiguren, waarvan zij niet gescheiden worden. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Georgië zouden hebben. Hoewel de kinderen niet in Georgië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Georgië. Betrokkenen hebben immers de Georgische nationaliteit en zijn in Georgië geboren. Betrokkenen verbleven immers ruim 25 jaar (voor mijnheer) en ruim 29 jaar (voor mevrouw) in Georgië, waar zij geboren en getogen zijn. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Georgische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat Mevr. [S.] sedert juni ononderbroken (en sedert 18.11.2018 met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur), tewerkgesteld is gesteld is bij [C.F.S.] en dat Dhr. [T.] sedert jaren werkt in de logistiek voor het bedrijf [V.L.], kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen heden, en al sedert april 2018, niet meer over de officiële toestemming beschikken om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen in 2020 een inburgeringstraject zijn begonnen, dat zij nog niet hebben afgewerkt; dat zij nooit uitkeringen hebben ontvangen van het OCMW of de RVA, dat zij vrienden en kennissen hebben in; dat zij in hun onderhoud zouden kunnen voorzien; dat zij de Belgische staat niet willen belasten met hun bestaan) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers op:

*“Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet
Schending artikel 8 EVRM
Schending van de materiële motiveringsplicht”.*

Zij betogen als volgt:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

*“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn
(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

De verwerende partij stelt:

(...)

De verwerende partij maakt hier twee redeneerfouten:

- Het niet aannemen van buitengewone omstandigheden betekent niet dat de verzoekende partij moet terugkeren naar het land van herkomst, doch wel naar Istanboel (Turkije), zie <https://azerbaijan.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgie-komen/visum-voor-belgie> :

Een visum aanvragen vanuit Georgië

Visa korte termijn (Schengenvisum): Ambassade van Nederland in Tbilisi

Belangrijk : in lijn met het akkoord voor visumliberalisering tussen de EU en Georgië zijn Georgische onderdanen met een biometrisch paspoort vrijgesteld van de visumplicht voor een kort verblijf in de Schengenzone. Desalniettemin dienen reizigers toch een aantal verplichte documenten mee te brengen. Meer informatie aangaande de wettelijk vereiste documenten is hier beschikbaar. De richtlijnen betreffende de maximumduur van het verblijf (max. 90 dagen binnen een periode van 180 dagen) zijn ook van toepassing op Georgische staatsburgers. Vanaf november 2023 moeten Georgische reizigers voor hun reis een 'travel authorization' aanvragen via ETIAS.

Visa lange termijn (meer dan 3 maanden): Consulaat-Generaal van België in Istanboel. Belangrijk: uw aanvraag voor een lange termijn visa moet via het VFS-centrum ingediend worden.

Dit is uiteraard geen detail, a fortiori niet wanneer men dit aan de schoolgaande kinderen koppelt (die geen Turks spreken), waarvan de oudste nu naar het eerste leerjaar zou moeten. Mocht de verwerende partij aan correcte feitengaring gedaan hebben, dan zou zij mee in rekenschap gebracht hebben dat de aanvraag vanuit Istanboel dient te gebeuren en dan had zij mogelijks een ander oordeel gehad over het hoger belang van de schoolgaande kinderen.

- Uiteraard maakt dit wel een breuk uit met de sociale relaties van de verzoekende partij in België, die er wel degelijk zijn, zo bevestigt stuk 11 dat bij de initiële aanvraag werd gevoegd. Niets garandeert bovendien dat dit slechts een 'tijdelijke' breuk zou zijn, zoals de verwerende partij beweert, want zij weigert vooruit te lopen op de inhoudelijke merites van de ingediende verblijfsaanvraag. Bovendien maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een inreisverbod en staat er geen enkele limiet op de behandelingsduur van een aanvraag conform art. 9 VW ingeschreven in de vreemdelingenwet, waardoor de praktijk uitwijst dat de behandeling jarenlang kan duren.

Dit is aldus reeds voldoende reden om aan te nemen dat de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op correcte feitenvinding. Aldus werd het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 9bis VW manifest geschonden.

II.1.2. Gezien de sociale relaties van de verzoekende partij niet correct geëvalueerd worden, is de belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft evenmin op correcte wijze gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

II.1.3. Vervolgens meent de verwerende partij dat de werkmogelijkheden van de verzoekende partij niet onder artikel 9bis VW vallen:

De verwerende partij verwijst dus naar de "geijkte weg" dienaangaande, maar maakt onduidelijk wat deze is.

Zoals aangehaald in de aanvraag werkte de verzoekende partij respectievelijk als poetsvrouw en in de logistiek.

Mocht haar werkgever bereid zijn een single permit voor haar aan te vragen via de Vlaamse Overheid, dan geldt er principieel een voorrang voor de Europese onderdanen. De lijst met aanvaarde knelpuntberoepen in het kader van deze procedure is beperkt tot 22 beroepen, zie MB dd. 31 maart 2021 houdende vaststelling van de lijst met middengeschoolde functies waarvoor een structureel tekort aan arbeidskrachten bestaat (https://assets.vlaanderen.be/image/upload/v1617955436/mb_knelpuntberoepen_31_3_2021_getekend.pdf). Productiearbeider staat daar duidelijk niet tussen.

De verzoekende partij is evenmin hooggeschoold, waardoor zij niet valt onder artikel 17 van Besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers van 7 december 2018.

Het is dus niet duidelijk welke “geijkte” weg de verwerende partij hier voorstelt.

De Raad stelde reeds (weliswaar in de context van gezinshereniging) dat een formulering zoals “de geijkte weg” (RvV 211 109 dd. 17 oktober 218) afbreuk doet aan het feit dat ook een aanvraag ex art. 9bis VW een geijkte weg kan zijn:

(...)

Mutatis mutandis schendt de thans bestreden beslissing het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 9bis VW.

II.1.4. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden.”

2.2. Voor wat betreft de draagwijdte van de in het middel geschonden geachte materiële motiveringsplicht en de in het betoog aangehaalde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan de Raad zich aansluiten bij de theoretische beschouwingen daarover in het verzoekschrift.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven [...].”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op het in artikel 9 van de Vreemdelingenwet neergelegd principe dat een vreemdeling een machtiging om langer dan de in artikel 6 van deze wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en, zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2.4. In casu werd de verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaard, omdat de door hen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die hen toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

2.5. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad toetst op dit punt terughoudend. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te

beoordelen, noch om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in diens plaats.

2.6. Verzoekers citeren volgende passage uit de bestreden beslissing en stellen in een eerste punt van kritiek dat verweerder twee “redeneerfouten” maakt waardoor de bestreden beslissing is gebaseerd op een incorrecte feitenvinding:

“Betrokkene beweren in hun aanvraag dat het centrum van hun belangen als gezin zich in België bevindt aangezien hun kinderen in België geboren zijn en hun oudste kind in België naar school gaat. Zij verwijzen in dit verband naar art. 8 EVRM. Dit artikel is hier echter niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Wat betreft hun sociale relaties en de aanwezigheid in België van de Nederlandse neef van Dhr. [T.], zijnde [N. L.] (OV [...]); de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent voor betrokkenen geen breuk met het sociaal netwerk, noch met Dhr. [N.], maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien worden er geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en Dhr. [N.], noch worden er buiten de steunbetuigingen/getuigenissen, bewijzen voorgelegd dat hun sociaal netwerk zodanig hecht is of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming.”

2.7. Een eerste “redeneerfout”, afgeleid door verzoekers uit voorgaande motieven, is dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij hun verblijfsaanvraag moeten indienen bij het Consulaat-generaal van België in Istanboel, Turkije waardoor zij dus niet moeten terugkeren naar hun land van oorsprong (Georgië) zoals de bestreden beslissing aangeeft maar naar Turkije. Verzoekers wijzen op hun schoolgaande kinderen die geen Turks spreken. Zij zijn van oordeel dat mocht verweerder ervan zijn uitgegaan dat de aanvraag in Turkije moet worden ingediend, hij “mogelijks een andere oordeel gehad [had] over het belang van schoolgaande kinderen”.

2.8. De Raad stelt vooreerst vast dat verweerder er in de nota met opmerkingen terecht op wijst dat verzoekers de afwezigheid van een diplomatieke vertegenwoordiging in Georgië en de voorgehouden impact hiervan op de scholing van de kinderen niet hebben aangehaald in hun in 1.10. bedoelde aanvraag. Verzoekers kunnen dan ook niet de verwachting koesteren dat verweerder hiermee rekening zou houden.

2.9. Verzoekers kunnen er bovendien niet van onwetend zijn dat in de in 1.9. bedoelde beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, het volgende werd opgenomen:

“Het argument van betrokkenen als zou het feit een visum te moeten indienen bij de Belgische ambassade te Bakou (Azerbeidjan) omdat er in Georgië geen Belgische ambassade is, vormt geen buitengewone omstandigheid. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit informatie van FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden niet via de Belgische ambassade in Bakou dient ingediend te worden maar wel bij het Consulaat-Generaal van België te Istanboel (Turkije). Verder dient er opgemerkt te worden dat uit informatie, dewelke werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dergelijke aanvragen via DHL kunnen gebeuren. Zij kunnen hiervoor gebruik maken van VFS, een firma langs dewelke dergelijke visumaanvragen via outsourcing worden ingediend. Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk aan te bieden bij het Belgisch Consulaat-Generaal te Istanboel voor de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden.”

2.10. Verzoekers maken niet duidelijk waarom zij, ondanks het gegeven dat aanvragen via DHL kunnen gebeuren, waaraan verweerder in zijn nota herinnert, toch nog met hun kinderen naar Turkije moeten reizen om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog dat verweerder een redeneerfout maakt, en dat mocht hij ervan zijn uitgegaan dat de aanvraag in Turkije moet worden ingediend, hij “mogelijks een andere oordeel [had] gehad over het belang van schoolgaande kinderen”.

2.11. Een tweede “redeneerfout” afgeleid door verzoekers uit de in punt 2.6. bedoelde passage bestaat erin dat volgens hen er “wel” sprake is van een breuk met de sociale relaties die er volgens verzoekers “wel degelijk zijn”. Hierbij wijzen zij op stuk 11 gevoegd bij de in punt 1.10. bedoelde aanvraag. Zij wijzen erop dat niets garandeert dat deze breuk tijdelijk zal zijn aangezien verweerder hun aanvraag niet inhoudelijk heeft beoordeeld. Zij voegen hieraan toe dat zij het voorwerp uitmaken van een inreisverbod

en dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorschrijft voor de behandeling van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet waardoor deze jaren kan duren.

2.12. Verzoekers gaan met hun betoog echter niet concreet in op de door verweerder gedane beoordeling van de door hen voorgelegde steunbetuigingen/getuigenissen. Verweerder stelde namelijk vast dat hiermee niet is aangetoond dat *“hun sociaal netwerk zodanig hecht is (...) dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming”*. Hij stelde eveneens vast: *“Wat betreft hun sociale relaties (...); de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent voor betrokkenen geen breuk met het sociaal netwerk, (...)”*. Deze beoordelingen kunnen niet aan het wankelen worden gebracht door simpelweg te poneren dat de sociale relaties er *“wel degelijk zijn”* of simpelweg te verwijzen naar stuk 11 dat bij de initiële aanvraag werd gevoegd, dat verzoekers echter niet nader expliciteren. Voorts maken verzoekers inderdaad het voorwerp uit van inreisverboden. Deze bevinden zich in het administratief dossier en werden opgelegd voor een geldingsduur van drie jaar, dit omdat verweerder vaststelde dat verzoekers de in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure hebben misbruikt en dat zij geen medewerking hebben verleend aan een gedwongen verwijderingsprocedure en omdat zij geen gevolg hebben gegeven aan de verschillende gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. De beroepen tegen deze inreisverboden werden verworpen waardoor het definitieve beslissingen zijn. De duur van deze inreisverboden gaat in op het ogenblik dat verzoekers daadwerkelijk het grondgebied verlaten (cf. arrest van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland). In artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet wordt het inreisverbod omschreven als *“een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. Daargelaten de vraag of de inreisverboden die verzoekers werden opgelegd al niet verhinderen dat ze een aanvraag om verblijfsmachtiging indienen in België, is het alleszins zo dat ze gedurende drie jaar verhinderen dat gunstig gevolg wordt gegeven aan een aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers zouden indienen vanuit het buitenland. Die drie jaar wachttermijn – tenzij verweerder ondertussen gevolg geeft aan een vraag tot opheffing of opschorting van de inreisverboden, ingesteld vanuit het land van oorsprong – betekent in tegenstelling tot wat verzoekers betogen ook een *“tijdelijke”* want geen definitieve breuk met België. Dat verweerder geen toets doet op de inhoudelijke merites van hun aanvraag kan hem niet worden verweten omdat hij, zoals de wet voorschrijft, eerst nagaat of de aanvraag ontvankelijk is alvorens hij toekomt aan de gegrondheid van de aanvraag (cf. punt 2.3.). Verzoekers kunnen ten slotte niet aan een onzekere behandelingstermijn van een thans nog niet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland een argument ontleenen om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.13. In een tweede punt van kritiek betogen verzoekers dat de belangenafweging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM niet *“op correcte wijze”* is gebeurd omdat hun sociale relaties niet correct werden beoordeeld.

2.14. De Raad stelt echter vast dat verzoekers zich beperken tot een algemeen betoog waarbij zij niet op concrete wijze duiden met welke feiten of omstandigheden verweerder geen rekening heeft gehouden, wat zou maken dat hij *“de sociale relaties”* niet correct heeft beoordeeld. De verwijzing naar een arrest van de Raad van 7 juni 2018 met nr. 205 020 kan geen soelaas bieden. Immers komen verzoekers niet verder dan het weergeven van een uittreksel uit dit arrest maar concretiseren ze dit niet op hun eigen situatie. Vermits verzoekers niet aantonen dat verweerder een onzorgvuldige beoordeling heeft gemaakt van *“de sociale relaties”*, kunnen ze niet worden gevolgd in hun betoog dat de belangen-afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet op correcte wijze is gebeurd.

2.15. In een derde punt van kritiek halen verzoekers aan dat volgens verweerder de werkmogelijkheden van verzoekster niet onder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vallen.

2.16. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Het feit dat Mevr. [S.] sedert juni ononderbroken (en sedert 18.11.2018 met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur), tewerkgesteld is gesteld is bij [C.F.S.] en dat Dhr. [T.] sedert jaren werkt in de logistiek voor het bedrijf [V.L.], kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen heden, en al sedert april 2018, niet meer over de officiële toestemming beschikken om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”*

Verweerder stelt dus niet zonder meer dat de werkmogelijkheden van verzoekster niet onder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vallen. Wel is hij van oordeel dat de tewerkstelling van verzoekster geen

buitengewone omstandigheid vormt in de zin van voormeld wetsartikel omdat ze *“heden, en al sedert april 2018, niet meer over de officiële toestemming beschikken om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten”*. Verzoekers betwisten deze geciteerde vaststelling niet. De Raad ziet niet in en verzoekers leggen ook niet uit waarom het strijdig is met artikel 9bis of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om verzoeksters de facto tewerkstelling waarvoor geen *“officiële toestemming”* werd gegeven en die dus een illegale tewerkstelling betreft, toch te aanvaarden als een omstandigheid die toelaat dat de aanvraag vanuit België wordt ingediend, nog los van de vaststelling dat verzoekster onderhevig is aan een niet opgeschort noch opgeheven inreisverbod. Er kan niet van verweerder worden verwacht dat hij via verzoekster ook een werkgever belooft die artikel 4/1, 1° van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers met de voeten treedt, waarin staat dat de werkgever die een onderdaan van een derde land wenst tewerk te stellen vooraf moet nagaan of deze beschikt over een geldige verblijfsvergunning of een andere machtiging tot verblijf.

2.17. Voor wat betreft de zinsnede *“Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen”*, stellen verzoekers dat het niet duidelijk is wat verweerder hiermee bedoelt. Los van de vaststelling dat verweerder in een beslissing over een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet op een gedetailleerde wijze moet gaan uiteenzetten wat de procedure is voor het verkrijgen van een *“officiële toestemming om te werken”*, tonen verzoekers met hun betoog over de single permit duidelijk aan dat ze wel weten wat verweerder bedoelt met de *“geijkte weg”*, met name dat verzoekster moet beschikken over een toelating tot arbeid en een machtiging tot verblijf, ook wel gekend als single permit of gecombineerde vergunning (toelating tot arbeid en verblijfsvergunning). Verzoekers kunnen ook niet onwetend zijn van wat artikel 61/25, §2 van de Vreemdelingenwet stelt, met name dat de onderdaan van een derde land die is toegelaten of gemachtigd op het grondgebied van het Rijk te verblijven voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III of titel II, een aanvraag voor een arbeidsvergunning kan indienen bedoeld in artikel 61/25-1 van de Vreemdelingenwet. Dit is duidelijk niet het geval van verzoekster en dus moet ze vanuit het land van herkomst de single permit aanvragen. Zoals verzoekers zelf aangeven, zijn er voorwaarden verbonden aan het verkrijgen van deze single permit in het Vlaamse Gewest. Het gegeven dat dit voor verzoeksters tewerkstelling als *“poetsvrouw en in de logistiek”* niet evident zal zijn zoals verzoekers zelf aangeven, houdt niet in dat verweerders verwijzing naar *“de geijkte weg”* die verzoekster moet bewandelen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad van 17 oktober 2018 met nr. 211 109, kan geen soelaas bieden. Dit handelde over de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *“in de context van gezinshereniging”*, zoals verzoekers zelf aangeven, wat duidelijk niet hun context is.

2.18. Verzoekers tonen niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een incorrecte of onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------